

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eutonio Diacono. 266.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

nōmina imponunt, omniāque permiscēt, ut virtus agrē internosci queat, virtutē ipsam meo quidem iudicio velut in exilium mittunt.

Apollonio Episcopo. 265.

In externis certaminibus alius est pugil, alius præco, qui laude ac prædicatione viatores effert. At in diuinis ita lege comparatum est, ut qui victoriam adeptus est, præconis quoque munere fungatur. Quā obrem ne quidam ex iis qui in Doctorum throno collocati sunt illud existiment, se, ut qui certamē alius instituant, idcirco extra certamina esse, nec aliud nihil à se requiri arbitrentur, quā ut eos, qui vice-rint, laudibus afficiant: verū sic se compararent, ut cū ipsi grauitatis atque omnis virtutis athletæ, atque etiam victores existant, simul etiam eorum, qui victoriam assecuti sunt, laudes prædicent. Quod si alterum duntaxat ex his sibi inesse oportere existimantes, sibi ipsi imposturam faciunt, cū ab omnibus ut ignaui & imbelles cauillis incessentur, ac nihili penduntur: tum etiam à Paulo coarguentur, his verbis vidente, Castigo corpus meum, & in seruitutem redigo: ne fortē cū aliis prædicauero, ipse reprobus efficiar. Quod autem ait, hunc sensum habet. Non inter certaminis arbitros duntaxat, aut inter præcones meipsum æcensui, nec huiusmodi nominibus glorior: verū cū me in vitæ meæ ratione atque instituto victoria dignū præbuerim, ac præbere cupiam, hoc imperio fungor. Illudque laboro, ut ne ea, quæ à pugilibus postulantur, dedecorem: non ob eum honorem quo auctus esse videor in segnitiam & languorem vergens, sed per labores hoc planum faciens, me haud abs re honore affectum fuisse. Atque acceptum beneficium integrum & incoluime conseruo, dum meipsum non voluptatibus animique remissionibus, sed laboribus trado.

Eutonio Diacono. 266.

Σωφροσύνη proprie dicitur, quæ furori

γνώστis, ἵνα ἡ ἀρετὴ δευτέρως γίνηται, αἰτίω τῆς ἀρετῆς ἐξοφρακίσειν μοι δοκοῦσιν.

Απολλωνίῳ ἑπισκόπῳ. σξε.

Ἐπὶ ἰδίῳ τῷ ἐξωθεν ἀγωνίῳ ἄλλος ὅτιν δ' ἀγωνιστὴς, καὶ ἄλλος ὁ κήρυξ, ὁ τὸς νικῶντας ἀνακηρύττει. ὅτι δὲ τῷ γέων τὸν φεραιτίω, καὶ κήρυξ εἶναι νομοθετήται· μὴ τοῖσι πῆς τῷ εἰς τὴν διδασκαλικὸν ἰδρυθῆσαν φρόον, ὡς ἀγῶνα ἄλλοις ἀγοπήε- πτε, τῷ ἀγῶνα ἕξω εἶναι νομιζέσασαι, μήτ' ἀρκεῖν αὐτοῖς ἡ γέωδω τὸ ἀνακηρύττειν τὸς νικηκώτας, ἀλλ' αὐτοῖς σεμνότητος τε καὶ πάσης ἀρετῆς ἀγωνιστῆς καὶ φεραιτίω τυγχέοντες, καὶ ἀλειφέσασαι τὸς ἀγῶνα ἰδιῶς, καὶ ἀνακηρῦττειν τὸς νικηκώτας, εἰ δὲ βάτερον χεῖρῶν μόνον παρῶσαι αὐτοῖς νομιζόντες· εἰ αὐτοῖς παρῶσαι ζονται, καμωδῆθῶσιν ἰδίῳ τῷ πάντων, καὶ ἐξευτελισθῶσιν, ὡς ἀνα- δροῖ ἐλέσθῶσιν, καὶ τῷ τῷ Παύλῳ φραζόντος· ὑπαπατάζω μοι τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ, μήπως ἄλλοις κήρῶσας, αὐτὸς ἀδοκιμῶς γέωσῃ· ὁ δὲ λέγει, τοῖς τῶν ὅτιν δ' ἀγῶνα ὅτιν δ' ἀγῶνα μόνον ἐμαυτὴν εἰκρίτω, ὁ δὲ εἰς κήρυκας· ὁ δὲ τῶ τοῖς σεμνωσῶσιν τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἀξίονός ἐν τῇ πολιτείᾳ ὀφθαίς καὶ ὀφθαίαι γλι- χῶντος τῆς παρῶσαι ἀρχῆς εἰκρίτω εἰδίω, καὶ ἵνα μὴ καθυβείσω τὰ τοῖς ἀγωνιστῶς παρῶσαι ἀγοπήε· ὁ τῶ δόξαι τιμῶσθαι εἰς βαθυμίαι σπικί- νων, ἀλλὰ τοῖς ποῖοις τὸ ἀκίπῶς τι- μῶσθαι διλάτῃ, καὶ τῶ δαρεῖν τῷ τῶ ἀκέραιον, καὶ τὸ μὴ ἀνεσθῆναι, ἀλλ' ἰδρωσθῆναι ἐμαυτὸν ἐκδιδύμαι.

Εὐτόνῳ Διάκονῳ. σξς.

Σωφροσύνη κυεῖως εἶρηται, ἡ ἀπὸ- ἀγοπήε.

διὰ τὴν ἀλλοίωσιν τῆς μαρίας παρὰ τὸ σῶμα
 ἔχειν τὰς φρένας, καὶ τὸτο ἔ μόνον
 οἱ ἔξωθεν ἴδασι σοφοί, ἀλλὰ καὶ ὁ θε-
 σπέσιος ἠπίστατο Παῦλος. τὸ γὰρ ἡ-
 γμονός εἰρηκότος αὐτῶ, μέγην Παῦ-
 λε, τὰ πολλά σε γράμματα εἰς μα-
 ρίαν περιπέσει. ἔ μνημονοῖ φησι κρά-
 πτε, ἀλλὰ σωφροσύνης καὶ ἀληθείας
 ῥήματα σποφθέρησιν, τῆς μαρίας τὴν
 σωφροσύνην ἀπιδιὰσείας. καὶ ἄλ-
 λους δὲ πάλιν ἔγραψεν, ἔπε ἐξέστημι
 θεῶ, ἔπε σωφροσύνην ὑμῖν τῆς σκῆ-
 πῆ τῆς φρενῶν, τὸ σῶμα αὐτῶς ἔχειν
 καὶ τῶν ἀπιδιὰσείας. σωφροσύ-
 νη μὲν οὐδὲ πᾶν τὸ ἀναμάρτητον. νέ-
 μοισι δὲ αὐτῶ τὴν περιουσίαν καὶ
 ἔξωθεν εὐ ποιῶντες πνέες, τῶ τῆς ἀ-
 γνείας παράματι ἔξοχότατα τῆς
 ἄλλων ὑπάρχοντι. εἰ μὲν οὖν τῆς μαρίας
 ἀπιδιὰσείας, τὸ καθεστῆαι μινύ-
 εἰ δὲ τῆς λαγνείας, τὴν ἐγκράτειαν
 καὶ τὴν ἀγνείαν δηλοῖ.

atque amentia opponitur, ὡς τὸ σῶμα
 ἔχειν πνέες φρένας, hoc est, quod saluam & in-
 columem mentem habeat. Idque non ij-
 duntaxat, qui apud exteros doctrina præ-
 diti sunt, norunt: sed etiam diuinus Pau-
 lus cognitum & exploratum habebat. Nam
 cum Præfatus ad eum hæc verba habuisset,
 Infans Paule: Multæ te literæ ad insa-
 niam conuertunt, Non insanio, inquit,
 optime vir, sed σωφροσύνης (hoc est prudenti-
 æ) & veritatis verba loquor. Quo quidem
 loco σωφροσύνην insaniam opposuit. Ac rur-
 sum ad alios hunc in modum scribebat. Siue
 mente excedimus, Deo: siue sobrii sumus
 τῆς σκῆπῆ τῆς φρενῶν vobis. Quo item in
 loco mentis excessum & alienationem eius
 incolumitati opposuit. Ergo σωφροσύνη
 quidem id omne est, quod peccato caret:
 verum quidam, nec sanè immeritò, hanc
 appellationem castitati per excellentiam
 tribuit, quod virtutibus omnibus præster.
 Quocirca hoc vocabulum, si amentia op-
 ponatur, sanæ mentis statum indicat: si au-
 tem libidini, continentiam & castitatem
 designat.

Τῶ αὐτῶ οὐξ.

Eidem. 267.

Ἰδοὺ, ὡς ἐστὶ κεφαλὴ, ὅτι τὰ ὡς
 δείγματα ἔχῃ πάντα λαμβάνειαι,
 καὶ τοῖς περιουσίαις ἀρμόζεται, ἔπε
 οὐκ ἂν εἴη ὡς δείγματα, ἀλλὰ ταυ-
 πότης, ἀλλὰ καὶ τὸ χρησίμων ἡμῶς,
 καὶ εἰς ὁ παρὰ ληπίαι ἐκλεξάμενός, τὸ
 λοιπὸν ὅπως χαίρειν εἶν. καὶ ἵνα ἐν
 ἡ δὲ ὡς ἀλλοίωσιν καὶ τοῖς λοι-
 πῶς ἀνατέμω ἐρμηνείας ὁδὸν, ἀκου-
 σὸν πῆ φησι ὁ πατριάρχης περὶ τῆς
 σωτήρος, ἀναπέσων ἐκοιμήθη ὡς λέων.
 ἄρ οὖν πάντα τὰ τῶ θεῶ περιουσία
 περιουσίαις τῶ Χριστῶ. ἀπαγε-
 ἀλλὰ τὸ ἀμαχὸν καὶ φοβερὸν, καὶ βα-
 σιλικὸν ἐκλαμβάνοντες, τὸ θεοδιδέ,
 καὶ εἰ πᾶ ἄλλο περιουσιῶ τῶ λέοντι, εὐ-
 ποιῶντες περιουσίαις. καὶ ὅταν
 λέγη, ἀπατήσομαι αὐτοῖς ὡς ἄρκος
 σποφθέρησιν, τὸ τιμωρητικὸν μόνον ἐκ-
 λήμια. ὅσα ἄλλο πῆ τῆς ἀρκῶς

Illud scito, sacrosanctum caput, exem-
 pla non omni ex parte assumi, atque ad in-
 stitutam Orationem accommodari (non
 alioqui exempla, sed eadem res esset) ve-
 rum oportere, nos selecto eo, quod con-
 ducit, & ad quod adhibita sunt, quicquid
 reliquum est, valere iubere. Atque ut vnū
 aut alterum proferens, cæteris quoque ex-
 planationis viam aperiam, audi quid de
 Salvatore Patriarcha dicat: Recumbens
 dormiuit vt leo. Num igitur & omnia, que
 leoni insunt, ad Christum accommodabi-
 mus: Minimè sanè. Verum inuidctū robur,
 ac terrorem, regiamque autoritatē affu-
 mentes, feritatem atque immanitatem,
 & si quid aliud leoni inest, si rectè facerè
 volumus, transiliemus. Eodem modo cum
 ait Deus, Occurrām eis vt vrsā anxia, vl-
 tricem duntaxat vim accipiemus, nō aliud
 quicquam ex his que vrsæ insunt. Atque

V v